

Πειρασμοί κατά την ώρα της εξόδου της ψυχής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:trekearth.com

Άραγε γνωρίζε-τε ποιοί είναι οι πειρασμοί τους οποίους παρουσιάζει ο διάβολος στην ώρα της εξόδου μας απ' αυτή τη ζωή;

Κατά τους Αγίους Πατέρες τέσσερεις είναι οι επιθέ-σεις του διαβόλου εναντίον των δούλων του Θεού στις επιθανάτιες στιγμές.

Ο **πρώτος πειρασμός** του διαβόλου γίνεται εναντίον της πίστεώς μας. Βλέποντας ο διάβολος ότι ο άνθρωπος αδυνάτισε, αρχίζει να του σπέρνει στο νου λογισμούς απιστίας και αμφιβολίας για την ορθόδοξο πίστη μας. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης σ' αυτή την περίπτωση μάς συμβουλεύει τα εξής: «Όταν δούμε ότι μας φέρνει λογισμούς απελπισίας και απιστίας κατά την ώρα του θανάτου μας, να τους απομακρύνουμε από τη σκέψη μας λέγοντας: «Πήγαινε

οπίσω μου, σατανά, πατέρα του ψεύδους, διότι δεν θέλω ούτε να σε ακούω. Μου είναι αρκετό να πιστεύω σ' αυτά που πιστεύει η Εκκλησία μου». Δεν πρέπει να δίνουμε καθόλου σημασία στους λογισμούς της απιστίας, όπως μας διδάσκει και η Αγία Γραφή: «Εάν η οργή ενός άρχοντος ξεσπάσει και στραφεί εναντίον σου, μη ταραχείς και μη δώσεις αφορμήν»(Εκκλησ. 10,4). Ενώ, εάν ο πονηρός όφεις σε ερωτήσει: «Και τί πιστεύει η Εκκλησία»; Μη του δώσεις προ-σοχή και μη του απαντήσεις καθόλου. Εάν είσαι δυνατός στην πίστη και θέλεις να τον ντροπιάσεις, απάντησέ του νοερά: «Η Αγία μου Εκκλησία πιστεύει στην αλήθεια». Εάν σε ερωτήσει πάλι: «ποιά αλήθεια;» να του απαντήσεις: «Αυτή την οποία πιστεύει η Εκκλησία». Κράτησε το νου σου δυνατά και σταθερά στον Σταυρωθέντα Κύ-ριο, λέγοντάς Του: «Θεέ μου Πλάστη μου και Δημιουργέ μου, βοήθησέ με γρήγορα για να μην απομακρυνθώ από την αλήθειά Σου και την πίστη Σου. Καθώς με τη χάρη Σου με αναγέννησες έτσι μέχρι τέλους της παρούσης ζω-ής μου να με φυλάξεις προς δόξα του Ονόματός Σου».

Ο **δεύτερος πειρασμός** στην ώρα του θανάτου μας είναι της απελπισίας. Προσπαθεί δηλαδή ο διάβολος να μας προκαλέσει φόβο ενθυμίζοντας τις αμαρτίες μας για να μας ρίξει έτσι στο βυθό της απελπισίας. Αλλά εσύ, α-δελφέ μου, στάσου γενναίος σ' αυτό τον κίνδυνο και να γνωρίζεις εκ των προτέρων δύο πράγματα: Εάν η ενθύμηση των αμαρτιών σου σε ταπεινώνει και σου προκαλεί πό-νο στην καρδιά σου, διότι λύπησες τον Θεό με τις αμαρτίες σου, και αυτός ο πόνος σου φέρνει στη ψυχή ειρή-νη, αγάπη για τον Θεό και πραότητα, τότε να ξέρεις ότι αυτή η ενθύμηση είναι από τη χάρη του Θεού, ενώ όταν σου προκαλεί οργή στην καρδιά, αδημονία και ταραχή, να γνωρίζεις ότι είναι έργο του δαίμονος, ο οποίος θέλει να σε ρίξει στο λάκκο της απελπισίας πιστεύοντας ότι δεν υπάρχει για σένα σωτηρία και ότι θα κολασθείς. Τό-τε να ταπεινώνεσαι περισσότερο και να έχεις την ελπίδα σου στον Θεό και όχι στα έργα σου. Μόνο έτσι θα γλυτώσεις από τους νοητούς εχθρούς, θα συντρίψεις τα όπλα τους και θα δοξάσεις τον Θεό. Κατόπιν, εάν σου φαίνεται ότι ο ίδιος ο Θεός σου λέει πως δεν είσαι από τα πρόβα-τά Του, να μη χάσεις την ελπίδα σου που έχεις προς Αυ-τόν, αλλά με ταπείνωση να Του πεις: «Πράγματι έχεις δί-καιο, Θεέ μου, να με αρνηθείς λόγω των αμαρτιών μου, αλλά εγώ έχω μεγάλη ελπίδα στο έλεός Σου ότι θα με συγχωρέσεις. Ζητώ τη σωτηρία για την πανάθλια ψυχή μου, η οποία για την κακία της είναι άξια τιμωρίας, αλ-λά που γι' αυτήν έχυσες το πάντιμο Αίμα Σου. Θέλω να σωθώ, Λυτρωτή μου, για τη δόξα Σου έχοντας ελπίδα στο άπειρο έλεός Σου, γι' αυτό και αφήνω τον εαυτό μου στα χέρια Σου. Κάνε για μένα αυτό που θέλει η ευσπλα-χνία Σου, διότι για μένα μόνο εσύ είσαι ο Δεσπότης μου, και σε Εσένα έχω την ελπίδα μου».

Ο **τρίτος πειρασμός** του διαβόλου στην ώρα του θανάτου μας είναι της

κενοδοξίας και της εμπιστοσύνης στα έργα μας που κάναμε. Γι' αυτό ουδέποτε, μα προ-παντός στην τελευταία στιγμή της ζωής μας, να μην αφήσουμε το νου μας να αισθανθεί ικανοποίηση για τα έργα που έκανε, έστω και αν απόχτησε όλες τις αρετές των αγίων. Το στήριγμά μας σε εκείνη κυρίως την ώρα να είναι μόνο η ελπίδα μας στον Θεό, στο έλεός Του, στο Τίμιο Αίμα Του που έχυσε από αγάπη για εμάς και τη σωτηρία μας. Πάντοτε, μα προπαντός εκείνη την ώρα, να κατηγο-ρούμε τον εαυτό μας, να τον καταδικάζουμε ως άξιο τι-μωρίας, χωρίς να χάνουμε την ελπίδα μας στο άπειρο έ-λεος του Θεού, και εάν μας παρουσιάσει ο πειρασμός κά-ποιο καλό έργο μας, εμείς να λέμε τότε, ότι ο Θεός το έκανε και όχι εμείς. Επί πλέον να μη περιμένουμε τον δί-καιο δήθεν μισθό για τα έργα μας, για τους αγώνες μας και τις νίκες μας κατά του διαβόλου και της αμαρτίας. Να παραμένουμε συνεχώς μέσα σε ένα άγιο φόβο, σκεπτόμενοι ότι όλοι οι κόποι και οι αγώνες μας θα ήταν μά-ταιοι και ανεκτέλεστοι, εάν ο Θεός δεν μας είχε υπό τη σκέπη Του και τη βοήθειά Του. Όταν σκεπτόμαστε όλα αυτά, οι δαίμονες δεν θα μπορέσουν τότε να σπάσουν το δεσμό μας με τον Επουράνιο Πατέρα μας και θα περά-σουμε με το έλεός Του χαρούμενοι από αυτή τη γη της ε-ξορίας στην άνω Ιερουσαλήμ, την περιπόθητη πατρίδα μας.

Ο τέταρτος δαιμονικός πειρασμός στις τελευταίες μας στιγμές είναι οι φαντασίες και οι διάφορες μορφές και παραστάσεις.

Σ' ολόκληρη τη ζωή μας ο πονηρός εχθρός δεν μας πολεμά με φαντασίες τόσο όσο στο τέλος της ζωής μας, θέλοντας να μας πλανήσει με τις ψευδοαπάτες, δήθεν θεωρίες και τους μετασχηματισμούς του σε άγγελο φωτός.

«Σ' όλα αυτά, αδελφέ μου, να παραμένεις σταθερά στην συναίσθηση της μηδαμινότητας και αμαρτωλότητάς σου. Όταν έλθει με φαντασίες ο διάβολος να σε προσβάλει, με θάρρος και τολμηρή καρδιά να του πεις: «Χάσου, άθλιε, στο σκοτάδι σου, διότι δεν μου χρειάζονται οι φαν-τασίες σου. Δεν έχω ανάγκη από άλλο τίποτε, παρά από την ευσπλαχνία του Ιησού μου και τις πρεσβείες της Αειπαρθένου Μητέρας Του και των άλλων Αγίων. Εάν και μετά από πολλές αποδείξεις και εμφανίσεις καταλάβεις ότι είναι αληθινά σημεία από τον Θεό και πάλι διώξε τα και όσο μπορείς να τα απομακρύνεις από κοντά σου. Δεν θα λυπηθεί ο Θεός γι' αυτή τη στάση σου, έστω και να προέρχονται οι θεωρίες απ' Αυτόν. Γνωρίζει Εκείνος να σε πείσει, εάν τα σημεία είναι απ' Αυτόν, ώστε να τα δεχθείς».

Αυτές είναι οι σπουδαιότερες επιθέσεις με τις οποίες συνηθίζουν οι νοητοί εχθροί μας να μας προσβάλλουν στα τελευταία λεπτά της ζωής μας.

(Ιερομονάχου Κλεόπα Ηλίου, Πνευματικοί Λόγοι, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ.178-181)